

Yıktınız Hatıralarımızı

– sürgünadam · 01 Mayıs 2022

1980-1986 yılları arasında okuduğum Sakarya Arifiye Öğretmen Lisesi'nin yıkım haberini ve fotoğraflarını aldım bugün. Annemi-babamı yeniden kaybetmiş gibi çok üzüldüm. Yanaklarım ıslana ıslana, bu şiir döküldü yüreğimden.

Yemekhanemizi, yatakanemizi,
Revirimizi, sınıflarımızı,
Her karışı, her ânı hâtıralarımızla dolu,
Ana kucağımız, evimiz-ocağımız,
Bilim, kültür, sanat yuvamız, güzel okulumuzu,
Koskoca altı yılımızı, yıkıyorlarmış...

Gül Aygün kardeşimizden aldım acı haberi,
Bayram arifesinde yine,
Tuhaf bir hüznün çöktü yüreğime,
Gam keder ne varsa yağdırdı üstüme,
Ağız dolusu sövseydiniz bana,
Bu kadar gitmezdi zoruma.

Binlerce insana hem yuva, hem de hayat,
Bozkırdan gelen gençlere rehber,
Gelecek hayâllerini resmettikleri tuval,
En güzel yıllarına ortak olmuş bir mekânı,
Yıkma kararı, hangi gözü dönmüşlüğü,
Hangi öfkenin, hangi kinin, intikamıdır?

Ne istiyorsunuz çocukluğumuzdan?
Alıp veremediğiniz nedir gençliğimizden?
Bu muhteşem külliye di bizi,
Çekip çıkaran kimsesizliğimizden,
Allah aşkına susmayın, deyin hele!
Ne istiyorsunuz mazimizden?

Biz o külliye de Ahmet Kılıç'tan matematik,
Elmas Neşe Güner'den İngilizce,
Nalan ve Canan Kartal'dan Türkçe,

Halime Demirci'den Fen öğrendik.

Biz o külliyyede, Hasan Güngör'e sigara içerken,
Şafak Kaya'ya yemekhaneden ekmek aşırırken,
Mehmet Ünlüoğlu'na revirde numaradan yatarken,
Halit Öztürk'e pencereden kaçarken yakalandık.

Süpürdük, paspasladık, sildik cehaletimizi,
Vatan, millet, bayrak sevgisiyle
Doldurduk tertemiz kalplerimizi.
Sporla, sanatla, bilimle, edebiyatla,
Açtık ufuklarımızı, genişlettik muhayyilemizi.
Biz o külliyyede acılarımızı böldük,
Boğduk gamı kederi gülüşlerimize gömdük.
Sınav yapan Ayhan hocadan kopya çekenleri,
Yemeğe geç kalan abilerin de,
Sıraya kaynak yaptıklarını gördük,
Öfkelenedik itiraz ettik, üzüldük,
Kaybettik ağladık, kazandık sevindik
Şakalaştık, güldük, eğlendik,
Yokluğu-varlığı, acıyı-tatlıyı,
Sevmeyi-sevilmeyi, dostluğu, kardeşliği,
Hatır, gönül, vefâ göstermeyi,
İnsanlığı öğrendik.

Biz o külliyyede memleketimiz kadar mutlu olduk,
Kadim milletimiz kadar da huzur bulduk.
Hadi diyelim ki bizi hiç sevmediniz,
Hatıralara da vefâ göstermediniz,
Arifiye'ye neden düşmanlık ettiniz?
Torunlarınıza nasıl anlatacaksınız tarihinizi,
İnkâr mı edeceksiniz bizimle olan geçmişinizi?

O külliyyede Yakup Akbayır'dan resim çizmeyi,
Gültekin Demirci'den, selâm vermeyi,
Esin Pektaş'dan makrema örmeyi,
Yılmaz Mete Onar'dan türkü söylemeyi,
Tarih öğretmenimizden vatanı sevmeyi,
Şahin Aksoy'dan, vatan, bayrak ve Allah için,

Tarihe kaniyla adını yazmış milletimiz uğruna,
Gözünü kırpmadan can vermeyi öğrendik biz.

İşçi, çiftçi, öğretmen, doktor, hakim, diplomat
Her sene yüzlerce mezun arkadaşla buluşup,
Gölgesinde çocukluğumuza, gençliğimize dâir,
Anılarımızı tazelemek için,
Sıraya girip, karavanadan yemek yediğimiz,
Üç-beş de çay içip, hasret giderdiğimiz,
Değerini, ruhunu bizden alan binaları yıkarak,
Kendi azgın nefsinizi tatmin edersiniz belki,
Biraz da bizi kızdırır, çokça da üzersiniz,
Gücünüz beton duvarları yıkar ancak,
Dokunamazsınız Arifiye'lilik ruhumuza.
Gün gelir, Küllü nefsin zaikatül mevt ayetince
Siz de, biz de ölüp gideriz bu âlemden sessizce,
Bizim insanlığımız, dostluğumuz, kardeşliğimiz,
Sizin de isimleriniz, öfkeleriniz, kinleriniz
Ebediyyen silinmeyecektir yıktığınız külliyeden.

#aslanyılmaz#sürgünadam#